

En sørge-sang

over

Tre børns uførmødentlige død.

(Af S. Johansen. Strand).

Tromsø 1888

Paa denne jammerfulde jord, Hvor synden med dens onde følger bor, Hvor sorg og savn og mæie stor, Og døden altid over vold og mord, Her kvædes ofte mangt et sørge-kvad, Paa veien til den levende Guds stad.

2. Blandt dem, som synger sørge kvad Er ogsaa jeg, en stakkels vandringsmand, Af det som mig mon gjøre glad, Paa jorden, udi min udsændings-stand, Var ofte børnene, som Gud mig gav, I hjemmets stilhed naar de mig omgav.

3. Ret ofte livets mæisomhed, Og nød, og mæie, sørger og besvær, Formildet blev ved barnlighed, Og skyldfri barne-omgang dog især, Et venligt smil, et hjærtligt haandetag, Forfødet ofte livets tunge dag.

4. Men da det mindst formodes lod, Trak skyer op, som skjulte lyffens sol; Thi døden, som slaar ned for fod, Saavel i hytten som paa kongestol, Udi vort hus, i dage elleve, Af vore børn, paa baaren lagde tre.

V box 1:5

5. Vor Antonette, som var her, Kun tretten aar og dage fem gang' ti, Var god og trofast i din færd, Er vandreth bort fra os paa dødens sti, Og midt udi din sidste tunge strid, For slægt og venner bad du dog med flid.

6. Og lille Martha, ligesaa, Vel otte aar du blandt os monne bo, Dit stille væsen tyded paa, Du snart fik nyde Himlens fryd og ro, Hvor for du i din sidste kamp saa hed Med sang mon thyde hjertets salig fred.

7. Vor lille, søde Maria, En Himmelsk ynede du blandt os mon te, Naar du med Zions harpes kvad Mon stemme i med dine søskende; Skjønt fire aar og dage fyrreti, Lød Jesu navn af dig i harmoni.

8. Hvor er I nu I, venner smaa, Som ofte paa jers simple barnevis, Der, hvor I monne staa og gaa, Med sang paa læben nynnede Guds pris? Hvor er I, naar jeg modig til mit hjem Mon komme, og I hastede mod mig hen?

9. I ere slupne af al nød, Befriet fra den ondes pillekud, Udi Guds Himmels glæde fød Staaar syngende for lammet og for Gud; Med Himlens glade selskab ogsaa I, De frelstes feier sang kan stemme i.

10. Da sidst vi skiltes her paa jord Da var i stedt i stor elendighed, Da døden øvede sit mord, I laa paa smerteleiet mat og bleg; Men naar vi eder møde skal igjen, Med Himmelsfjønighed da I straalere frem.

11. Med lange hvide klæder paa, Med palmegrene i forklædet haand, Med harper foran thronen staa, Med

jublende og salig frigjort aand, Hvo kan udfige af den herlighed, Som times eder i al evighed!

12. Jers sted ei findes mere her Paa Jorderig blandt forger, af og ve, Kun minderne tilbage er Med sorg og savn af det nærværende, Som maaske medens hjertet monne slaa, Os ei saa ganske ud af minde gaa!

13. Tre lys er slukt ud i vort hjem, Tre fadervor forstummet i vort bo, Tre bønnen over bord og feng, Med barne-ensold og i barne-tro, Forsvunden er med sin velsignelse, Ved tanken herpaa snertes sorgens ve!

14. Tilmed, det stundom lader saa: Naar alt gaar vel, man mange venner har; Men lægges kors og modgang paa, Da er de saa, og ofte meget rar, Som da med raad og trost tilhaande var, Det mer end en gang sig stadfæstet har.

15. Med Jakob jeg vist fige maa: Min levetid og min' udlændingsaar, Forvist er kort, med dage saa; Men og saa ond, i nød og trange kaar. Med David jeg af sorg nedbøiet gaar, Mit leie vædes tidt af modgangs-taar'.

16. Og moderhjertet, dog især, Hvor det mon bløde af saa dybe saar, Som udi hjemmet altid er, Og føler savnet, hvor hun gaar og staaar, Hvad kan vel lindre saadant hjerte-savn? Kun ordets trost og bøn i Jesu navn.

17. Smidlertid, den vei er trang, Som fører til Guds søde Himmerig, Velan, min fjæl, din forsets gang I jammerdalen snart mon ende sig, Kun frisk der an, det er et vieblik, Paa Himlens strand faar alt en bedre skik.

18. Ei døden der skal være mer, Ei heller pine, sorg
og fortrød, Gud selv vil være sine nær Dg tørre taarer
af dem som her græd, D herlighed og evig glæde der, Hvor
Gud og Lammet altid solen er!

19. Saa gid da kun min vandringsfærd Tilende var
og jeg fik komme did, Hvor forger, møie og besvær For-
vandles til en evig salighed I blandt Guds folk, hvor vore
børn nu bo, I Guds paulun og evig' sabats ro!

